

РЕШЕНИЕ

№ 4376

гр. София, 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **ЕМИЛИЯ ЕВЛ. СТОЙЧЕВА**
като разглежда докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110208982 по описа за 2023 година

при участието на секретаря **Емилия Стойчева**, като разглежда докладваното от съдията **НАХД № 8982** по описа за **2023** година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), вр. с чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от **А. В. Л.** чрез пълномощника му – **адв.К. Т.-САК** срещу заповед за задържане на лице рег. № 3382зз-628/27.05.2023 г., издадена от полицейски орган при **07 РУ- СДВР - София**, с която на основание чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПМ) "задържане за срок до 24 часа".

В жалбата се излагат аргументи, че копието от заповедта за задържане, връчено на **Л.** било нечетливо, с което било нарушено правото му на защита, тъй като същият не можел да разбере основанието, въз основа на което е бил задържан. В заповедта не били описани обстоятелствата, които обосновават задържането на **Л.** Посочено било единствено престъпление по чл.346, ал.1 от НК, без дори да е посочено конкретно МПС, което е било предмет на престъплението, както и връзката на **Л.** с това престъпление.

По изложените съображения се отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което да отмени атакуваната заповед за задържане, като незаконосъобразна и неправилна.

В проведеното по делото съдебно заседание, жалбоподателят, редовно

призован, не се явява. Същият се представлява от адв.Т., която в дадения ход по същество на делото пледира за отмяна на обжалвания административен акт, с оглед доводите развити в жалбата и предвид събраните по делото доказателства. При такъв изход на делото, прави искане за присъждане на направените от доверителя й разноски в производството в размер на 510 лева, за които представя списък и доказателство за извършеното им плащане.

Ответникът –полицейски орган при 07 РУ - СДВР, редовно призован, се представлява от пълномощника си –юрк.П. Последната в пледоарията си пред съда оспорва основателността на жалбата. Сочи, че от събраните писмени доказателства по делото безспорно се установявало основанието за задържането на А. В. Л.. В атакуваната заповед правилно било посочено както фактическото, така и правното основание за задържането му, като не били допуснати процесуални нарушения при издаването на заповедта. Твърди, че веднага след като полицейските служители установили, че е отпаднала необходимостта от задържането, жалбоподателят Л. бил освободен. В случая не била изпълнена цялата 24- часова мярка, като Л. бил фактически задържан за по –малко от половината срок. Ето защо, счита, че съдът следва да се произнесе с решение, с което да потвърди процесната заповед.

В заключение се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на процесуалния представител на жалбоподателя. Представя писмени бележки с допълнително развити съображения в тази насока.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед за задържане на лице от 27.05.2023 г., издадена от полицейски орган при 07 РУ - СДВР, на А. В. Л. на основание чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР е наложена ПАМ "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на 07 РУ – СДВР.

Като фактическо и правно основание за издаване на заповедта е посочено “чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР –данни за извършено престъпление по чл.346 от НК – ЗМ № 815/2023 г.“.

Жалбоподателят е подписал оспорваната заповед, като му е било връчено копие от нея. Същият е попълнил и подписал предоставената му на основание чл.74, ал.3 от ЗМВР декларация (приложение № 1 към чл. 15, ал. 2) за удостоверяване на факта, че задържаното лице е запознато с правата си по чл. 72, ал. 3, 4, 5 и 6 и чл. 73 ЗМВР. Същото е посочило, че желае адвокатска защита – адв.М.Тодорова, която сутринта да бъде уведомена по телефона, като е посочил номер на мобилен телефон за връзка.

Към административната преписка са представени копия от докладна записка от 27.05.2023 г. и докладна записка от преписка рег. № 3382р-20429/2023 г. по описа на 07 РУ – СДВР, протокол за обиск на лице, декларация, разписка за върнати вещи, удостоверение рег. № 513р-

81496/16.08.2023 г., издадено от Началник отдел „Човешки ресурси“ – СДВР, квитанция за внесена държавна такса и адвокатско пълномощно.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ДОПУСТИМА, подадена от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва, в предвидения преклузивен срок и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество същата е ОСНОВАТЕЛНА.

Заповедта, предмет на съдебен контрол в настоящото производство е издадена от материално и териториално компетентен административен орган - полицейски орган по смисъла на [чл. 57 от ЗМВР](#), осъществяващ дейност по [чл. 6, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) и притежаващ качеството полицейски орган по [чл. 72 от ЗМВР](#), при спазване на предписаната от закона форма по смисъла на [чл. 59, ал. 2 от АПК](#), поради което съдът намира, че оспорения акт не страда от пороци водещи до неговата нищожност. Заповедта за задържане на лице съдържа реквизитите, посочени в [чл. 74, ал. 2 от ЗМВР](#): името, длъжността и местоработата на служителя издал заповедта, основаниято за задържането, данни идентифициращи задържаното лице, датата и часа на задържането, ограничаването на правата на лицето по [чл. 73 от ЗМВР](#), както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането и правото му на адвокатска защита и осигуряването на възможност от полицейския орган да се свърже със защитник –адвокат. Ето защо, настоящият съдебен състав приема, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на обжалвания административен акт.

На следващо място, в атакуваната заповед е посочено основание по [чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР](#), а именно престъпление по [чл.346 от НК](#).

В заповедта обаче, освен цифровото изписване на [чл.346 от НК](#), липсва описание на фактическата обстановка, както и на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява или престъпление. От заповедта не става ясно дори кога се твърди, че евентуално А. В. Л. е извършил соченото престъпление, нито какви са били конкретните му действия, за да може да се прецени дали изводът на полицейският орган, че тези действия покриват състава на [чл.346 от НК](#), е верен или не. Органът във всички случаи следва да посочи обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде процесната заповед за задържане, като неговият извод, че лицето е съпричастно към евентуално извършено престъпление по [чл.346 НК](#), без посочване на конкретните факти, които са послужили за изграждане на този извод, е крайно недостатъчно. В този смисъл са Решение № 15420 от 14.12.2017 г. на ВАС по адм. д. № 7300/2016 г.; Решение № 8215 от 18.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 5138/2017 г.; Решение № 14222 от 22.11.2017 г. на ВАС по адм. д. № 6044/2016 г. и много други. Преценка за законосъобразност на един административен акт е възможен само тогава, когато той съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на АПК.

Императивно предвиденото изискване за мотивираност на административните актове има за цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, както и да не бъде преградена възможността му адекватно да я организира.

Независимо, че в настоящия случай административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, същия е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане. В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР № 4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Допустимо е обстоятелствата, мотивирали органа да издаде оспорения акт, включително и фактическите основания, да се съдържат в други документи от административната преписка.

В конкретиката на казуса обжалваната заповед не е и косвено мотивирана чрез материалите от административната преписка. Най-напред следва да се отбележи, че в заповедта не е цитиран какъвто и да е документ (докладна записка, протокол за претърсване и изземване, доклад за проверени лица и превозни средства или други), който да се счита за неразделна нейна част. При положение, че полицейският орган, постановил задържането, не го е обосновал при извършването му, съдът не може вместо него служебно да прави подобна връзка и е недопустимо пост фактум да дописва липсващите фактическите основания на това задържане, извличайки ги от едни или други данни по административната преписка. Само за пълнота на изложението следва да се отбележи, че представеното копие от докладна записка е абсолютно нечетливо, а от представената докладна записка рег. № 3382p-20429/2023 г. по описа на 07 РУ – СДВР се установява, че на 27.05.2023 г. в 00:50 часа полицейски екип бил изпратен за съдействие в гр. София, кв. “Студентски град“, на ул. “Т.Недков“, където установили лицето А. В. Л., ЕГН *****. От извършената справка чрез ОДЧ -70 се установило, че лицето има множество криминалистични регистрации, като по нареждане на ОДЧ служителите задържали Л. за срок от 24 часа в сградата на 07 РУ – СДВР за извършване на проверка за съпричастност по ДП № 815/2023 г. по описа на 07 – РУ – СДВР. След извършената проверка не се установили данни за съпричастност на лицето към това деяние и след като били снети писмени обяснения от него, лицето било освободено.

Предвид изложеното в тази докладна записка изобщо не може да се направи извод за фактическите рамки на извършеното деяние по чл.346 от НК, предмет на воденото ДП № 815/2023 г. по описа на 07 – РУ – СДВР, респ. каква е съпричастността на Л. към посоченото деяние.

По изложените съображения, обжалваната заповед не отговаря на изискванията по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗВМР вр. чл. 30, ал. 2 КРБ, чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК и член 5, § 2 ЕКЧП, съставляващи процесуални гаранции за правото на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и член 5, § 1, изр. 1 ЕКПЧП срещу произволното негово ограничаване.

При тази неконкретност от фактическа страна в заповедта, основанията

за постановеното с нея задържане не могат да се считат съобщени на жалбоподателя, с връчването ѝ по реда на [чл. 74, ал. 6 ЗМВР](#). Това кумулативно го лишава и от процесуалната гаранция по [член 5, § 2 ЕКПЧ](#), и от тази по [член 5, § 4 ЕКПЧ](#) - от заповедта за задържане А. Л. не би могъл да придобие представа защо е задържан, без което не би могъл ефективно да оспори законността на това задържане по съдебен ред.

Задържането под стража на основание [чл. 72, ал. 1, т. 1](#) вр. [чл. 73 от ЗМВР](#) за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на [чл. 22 от ЗМВР](#) принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. За прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Същата се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на [чл. 7, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) предполага наличието на достатъчно данни по смисъла на [чл. 207, ал. 1](#), вр. [чл. 211, ал. 1 от НПК](#), от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление. С други думи, данните следва да са налични преди постановяването ѝ, респ. преди задържането на лицето, а не да се установяват след това. Обратното би довело по скоро до произвол при прилагането на мярката и необосновано задържане на лица, което противоречи на целта ѝ, която не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на заподозрения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. В случая изобщо не е ясно защо е задържан жалбоподателя, налице ли са някакви данни за неговото участие в извършване на престъпление по [чл. 346 от НК](#). За всеки конкретен случай на задържане установяването на данните е в тежест на административния орган и в случая това не е извършено, т.е. предпоставките за нейното налагане, в случая данни, че лицето е извършило престъпление, следва да са налице към момента на задържането, а в конкретния случай, от страна на административния орган не са представени никакви доказателства за връзката на задържаното лице с твърдяното престъпление по [чл. 346 от НК](#).

На следващо място, според настоящия съдебен състав се установява и несъобразяване с целта на закона – отменително основание по [чл. 146, т. 5 от АПК](#). Със задържането е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство - [чл. 6 от АПК](#). Задържането за срок от 24 часа по реда на [чл. 72 от ЗМВР](#) е ПАМ, която в зависимост от случая би могла да има превантивен или преустановителен характер. Задържането по [чл. 72, ал. 1 от ЗМВР](#) съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно [чл. 5, пар. 1, буква "с" от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи](#) по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване

след извършване на престъпление. В конкретния случай приложената ПАМ не се оправдава от никоя от тези цели.

По изложените съображения оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна на основание [чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК](#).

При този изход на правния спор разноски се дължат в полза на жалбоподателя, чийто процесуален представител своевременно поиска присъждането на такива в размер на 510 лева, от които 500 лева –адвокатско възнаграждение и 10 лева – държавна такса), като от процесуалния представител на ответника се прави възражение за прекомерност.

Съгласно разпоредбата на [чл.143, ал. 1 от АПК](#), когато съдът отмени обжалвания административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата има такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал акта.

Съгласно [чл. 78, ал. 5 от ГПК](#), във връзка с [чл. 144 от АПК](#), ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер, съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#).

Съгласно [чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г.](#) за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес по ЗМВР, минималното възнаграждение е 750 (седемстотин и петдесет лева) лева. Ето защо, в полза на оспорващия следва да се присъди пълният поискан размер на разноските от 510 лева, за които са налице доказателства за извършеното им плащане –адвокатско пълномощно (л.6 от делото), договор за правна защита и съдействие (л.38 от делото) и квитанция за платена държавна такса (л.30 от делото).

Мотивиран от изложеното и на основание [чл. 172, ал. 2 от АПК](#),
СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 3382зз-628/27.05.2023 г., издадена от полицейски орган при 07 РУ- СДВР - София, с която на основание [чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР](#) на А. В. Л. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "задържане за срок до 24 часа".

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. В. Л., ЕГН ***** сумата от 510 (петстотин и десет) лева, сторени разноски в производството по обжалване на заповедта.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на основание [чл. 138 от АПК.](#)

Съдия при Софийски районен съд: _____